

„הרופאים כרתו איבר מגופי, ושמרו על זה בסוד!“

„סליחה, טעות

בניתוח!“

מישפחה לארבע קבוצות בפירקייזמן שונים. האב קיווה שאם תיתפס אחת הקבוצות, לא תינזק המישפחה כולה. כשחיוך נסוך על פניו נזכר סמי בזיכרונות העלייה.

הייתי בן 5 כשצורפתי לשלושת אחיי הגדולים יותר, ובעזרת שני מבני ריחים ערביים חצינו את הגבול, ברגל. עד מטולה.

לבי. נכנסתי כרדי שיוציאו לי אננים מהכילייה השמאלית או כרדי שיכרתו אותה, והם כרתו לי בטעות את ריקמת הלבלב.

הפרשה האיזומה הזאת נשמרה ב"סוד ממני ומבניימישפחתי. למרות הק"ש הקבוע שהיה לי עם הרופאים הא"ר רולוגיים במשך ארבעה חצי החוד"שים, הם הצליחו לשמור זאת כסוד כמוס, ואפילו לא נרמו לי על זה. במשך הזמן הבנתי שחוסר בריקי

הייתי אבא ולא בעל. גרוע מכל, לא נותרה כי שום תיקווה. מיום ליום היי"תי מבלבל יותר ויותר, כי לא היה אף רופא אחר שיסביר לי מה עובר עליי."

„אסרו עליו“

בוקרו של ה-14 בפברואר 1984, אחרי עוד לילה של חוסר-שינה,

סמי סלמן מצביע על צלקת הניתוח. לא זוהתה הכילייה...

הייתי שבוטע היה הבן שלי, קנדי בן 5, שקט ועצוב. פתאום הוא שאל אותי: אבא, למה אתה מזריק לי עצמך כל יום.

אמרתי לו שאני חולה. אז הוא שאל: מתי כבר תהיה בריא? „העזתי לענות את התשובה האמיתית: לעולם לא! מובן שלא יכולתי להסביר לילד קטן את הפאשלה הרפואית, את הרשל"נות הנוראה שבגללה ענית לי כפי שענית."

סמי סלמן (42) הוא אדריכל ושותף במישרד אדריכלים. הוא נשוי עם סי"מה, ויש לו שני ילדים, שלהם נתן, משוס"מה, שמת לועזיים: קנדי (כשם הנשיא האמריקאי המנוח) וסנדי, בת השנה. הוא ילידיעיראק, שחוס"עור, נאה, נמרדיקומה. הוא חי ובונה ביבנה. אלמלא היו הרברים ממוסמכים בת"עודות רפואיות ובהצהרות-יבסבועה, היה קשה להאמין להם.

הוא מעלה את הפחד הסתום המקונן לאיפעם בליבם של חולים הנכנסים לניתוח: שמא יכרתו הרופאים בטעות את האיבר הלא-נכון, ויגרמו לנזק שי"אינו ניתן לתיקון.

לפי המיסמכים שהוגשו בצירוף לי"תביעה מישפטית, והו מה שקרה לסמי סלמן.

כילייה השמאלית, ובמיקרה הצורך אף כריתתה. אחרי שהתאושש מהניתוח נאמר לו כי מסיכות רפואיות, לא נכ"ר תה הכילייה, ולא ניתן היה להוציא ממנה אננים.

כעבור שבועיים של אישפוז שוחרר סמי לביתו, ונאמר לו שעליו להמשיך בטיפול תרופתי ובביקורות.

בחדרשיים הבאים היתה קשורה לג"בו של סמי שקית, שהיתה מתמלאת בנוזל מוגלתי, ויהומי. בתקופה זו סבל מעייפות וחולשה חזקה, מכאביראש ומטישטוש חזק בראייה.

בכל ביקורת שערך אצל רופא קר פתיחולים ואצל רופאי המחלקה הא"ר רולוגית נאמר לו, לדבריו, כי אין כל מקום לדאגה, ושאותן בעיות הן סימפי"טומים טיבעיים אחרי הניתוח, שיחלפו עם הזמן.

אחרי הורדת השקית טענו הרופאים שמצבו של סמי סביר ונורמלי, ושהוא יכול לתפקד עכשיו כמו לפני האיש"פז. הם איפשרו לו לאכול מזון רגיל, ללא כל הגבלות.

למרות זאת המשיך סמי להרגיש שלא בטוב ומצבו אף החמיר. העייפות גדלה, והוא התחיל לסבול מצימאון רב, שלא איפשר לו לתפקד או לנוח. הוא היה נוהג לשתות יותר מ-10 ליטר ליום, והריצה המתמדת לחדרה"שרות תים היתה מיטרת רציני. קשה היה לו לישון.

לדבריו, „הבעיות רק החמירו, והר"גשתי את עצמי מעולף, כאילו איבדת את כל חושיי. אמי, שאני נוהג לאכול אצלה יום-יום, לחצה עליי לכקר אצל הרופאים המטפלים.

„כל פגישותיי עם האורולוגים הסי"תימו בתשובות, כמו זה שום דבר, זה יעבור עם הזמן, זה בגלל הניתוח, ואין חדל צורך בטיפול מיוחד, אין סיבה מיר"כרת לביצוע בדיקות, לך הביתה, כי זה עניין של זמן וסבלנות.

„קשה לי לישון“

בתחילת 1983 סבל סמי במשך חצי שנה מכאבים חקים במוחן השמאלית. היו לו התקפים פתאומיים, לאי"קבועים. הוא ביקר כמה פעמים אצל רופאי-המישפחה שלו, הד"ר רונן ארייאן. נאמר לו שהוא סובל מאננים בכליות, והוא קיבל תרופות. אחרי ציישינה של סבל, אושפז סמי במחלקה האורולוגית בבית-חולים קפ"לן ברחובות. באוקטובר 1983 עבר גי"תוח בידי רופאי המחלקה: הד"ר יעקוב קושניר והר"ר יוסף אוריאלי. מטרת הניתוח: הוצאת אננים מה-

אדריכל סלמן ודגם של בית שתיכנן ירדה ב-70%

מיקרים כאלה לא קרו לי מעולם בתקופה שלפני שאושפתי במחלקה האורולוגית. אני עובד שנים רבות ב"תפקיד שלי. בגלל הבעיות בראייה, שהחמירו, אני גם לא נוהג ברכבי.

אני צריך להזריק לעצמי אינסולין כל שש שעות. קרה ושכחתי להזריק זריקה אחת או שתיים. רמת-הסוכר עלולה לעלות לכמות גבוהה, ואז חיי יהיו בסכנה. מורדה-הסוכר שלו מראה על 400, במקום 120. שהיא הרמה הנורמלית.

כשעניי קודרות ומכטו עצוב, הר"סיף סמי: „ברור שאני מתוח, ושרוי באיששקט. לעיתים יש לי חיכוכים עם לקוחות וגורמים שונים הקשורים לע"בורה. אני לא אותו סמי בבית, לא אותו אבא שמקדיש לילדים הרבה מזמנו. לא אותו בעל לסימה, שהיא רעה לדוגמה. כשאתה מתוח, אינך יכול לשבת עם הילדים ולקרוא להם סיפור בסבלנות.“

„נאלץ למכור!“

לדבריו, היקף-העבודה שלו הצי"טמצם ביותר מ-70%. בעיקבות הבעיות הרפואיות, ירדה היכולת שלו

מת-הלבלב הוא הגורם למחלת הסכ"רת שאני סובל ממנה, מאחר ועיקר תפקיד הלבלב הוא פירוק הסוכרים בגוף. לא קיבלתי במשך התקופה הארוכה, עד לאישפוזי במחלקה הפנימית, שום טיפול לסכרת, וגם נאמר לי שמותר לי לאכול כל מה שאני רוצה."

„לא אותו אבא“

סמי, הבן האמצעי במישפחה בת 11 נפשות שעלתה לישראל מעי"ראק דרך טוריה ולבנון, נולד באחת מתחנות-הביניים, בחלב שבסוריה. סיפור עלייתה של המישפחה הוא מרתק. בתחנה האחרונה, בכיירות, הש"תכנה במישפחה במשך שלוש שנים. הגיסיון הראשון שלהם לעלות ארצה, דרך הים, נכשל. המישפחה נתפסה על"ידי מייסמרהגבול הלבנוני. אביו, שה"יה אדם אמיד, שילם שוחד בכדי שלא יאונה כל רע למישפחה.

ניסיון-העלייה השני פיצל את ה"הלבלב (פאוקריאס) הוא בלומה הנומצאת מאחורי הקיבה, המוריסמה לתריסרון אינסולין הדרוש לטיכ"ל הסוכר.

אושפז סמי במחלקה פנימית בבית-חור"לים קפ"לן. בעיקבות בירור יסודי, שנע"רך לו שם, הוברר לו בראשונה שהוא לוקה בסכרת קשה. הרופאים אסרו עליו להתנועע, וזכורים לו ריבוייהם: „אם אתה ממשיך להסתובב ולא מת"אשפו מיד, האחריות לבריאותך תהיה עליך."

סמי נזכר שאז ביקש את רשותם לצאת לכמה רקות, לטלפן כדי להודיע למישפחתו על אישפוזו. הרופאים, שב"משך ארבעת החודשים האחרונים אמרו לו לתפקד כרגיל, אסרו עליו עכשיו לגשת אף לטלפון. „אסור לך להסתור"בב" פסקו.

במחלקה הפנימית ניתן לסמי טיפול להורדת הסכרת, והוא שוחרר. הוטל עליו לקבל זריקות אינסולין ולהקפיד על דיאטה חמורה.

סמי המשיך לסבול מאותן בעיות של עייפות, חולשה, חוסר תיפקוד פיס"י נורמלי וזיכרון לקוי. במיוחד החמירה בעיית הטישטוש בעיניים, כתוצאה מזריקות האינסולין.

ככעס"רב סיפר סמי: „בעת האישפוז במחלקה הפנימית נודע לי, בפעם ה"ראשונה בחיי, כי בזמן הניתוח במחלקה האורולוגית ניכרתה לי ריקמת-הלב"ב-